

BIJLAGE III.

RAPPORT COMMISSIE II INZAKE DE CORRESPONDENTIE MET DE PROTESTANT REFORMED CHURCHES

Aan Commissie II werden de volgende voorstellen ter hand gesteld:

1. van de Raad van de Kerk des HEEREN te Toronto:

a. "kennis genomen hebbende van het rapport van deputaten voor contact met de Protestant Reformed Churches;

constaterende dat uit de gevoerde correspondentie blijkt dat de "Declaration of Principles" in de Protestant Reformed Churches niet bestaat als een "official document" (pag. 28);

overwegende dat eveneens uit de correspondentie blijkt dat de Protestant Reformed Churches, gezien de verklaring van de synode dezer kerken van 1954 "that these (the Three Forms of Unity) are sufficient for the organization of new churches" en de Canadian Reformed Churches slechts de Drie Formulieren van Enigheid als officiële belijdenis aanvaarden;

besluit aan de synode voor te stellen correspondentie aan te gaan met de Protestant Reformed Churches als zijnde buitenlandse Kerken die met ons op dezelfde grondslag staan."

b. Ten aanzien van het tweede, door deputaten ad hoc genoemde, punt, namelijk "de verhouding van wederzijdse Kerken tot de Gereformeerde en de synodaal-gebonden Kerken in Nederland en de Christian Reformed Church in de U.S.A. en Canada" heeft de Kerkeraad van Toronto "geen voorstel kunnen formuleren, omdat hierover moeilijk voorstellen in te dienen zijn, daar het gaat over een kwestie die de gehele wijze van correspondentie beheerst. Wel zou onze raad graag zien, dat niet de verhouding tot andere kerken het beheersende zou worden in de bespreking van het contact met de Protestant Reformed Churches doch uitsluitend het één zijn in Christus naar Woord en Confessie."

2. Van de Kerk des HEEREN te Chatham:

"overwegende, dat het tot nu toe geoefende schriftelijke contact tussen wederzijdse deputaten nog niet duidelijk heeft doen uitkomen, of de mogelijkheid tot correspondentie als zusterkerken met the Protestant Reformed Churches aanwezig is,

stelt aan de synode voor opnieuw deputaten te benoemen met de opdracht het contact voort te zetten en hierover een jaar voor de volgende synode aan de kerken te rapporteren".

3. Van de Raad van de Kerk des HEEREN te Hamilton:

(na enkele constatering en overwegingen, zie bijlage)

"...stelt aan de synode-1958 daarom voor:

a. zich duidelijk uit te spreken over de vraag of (en eventueel waarom) des HEEREN Woord ons gebiedt aan de Protestant Reformed Churches te vragen naar de nadere motieven, die tot de verwerping van de "Declaration" hebben geleid;

b. zich uit te spreken met duidelijke gronden uit Gods Woord en de Belijdenis over de vraag, of het standpunt der Protestant Reformed Churches ten opzichte van eventuele erkenning van andere kerkengroepen verenigbaar is met erkenning van en correspondentie met de Canadian Reformed Churches en omgekeerd;

c. uit te spreken, dat de briefwisseling in dit stadium niet mag worden

beëindigd, maar dient te worden voortgezet, opdat de rechte schriftuurlijke eenheid kan worden gezocht en gevonden;

d. en op grond hiervan het deputaatschap te verlengen, c.q. nieuwe deputaten te benoemen met de opdracht, de correspondentie voort te zetten en hierover vroegtijdig aan de kerken voor de volgende synode te rapporteren."

4. Voorstel van de Raad van de Kerk des **HEEREN** te Brampton:

"Opnieuw deputaten te benoemen voor correspondentie met de Protestant Reformed Churches omdat deze zaak nog niet gekomen tot enig resultaat; het is zeer wenselijk dat deze correspondentie doorgaat, opdat onze kerken alles in het werk stellen wat mogelijk is om de eenheid van Christus' Kerk te bevorderen."

ONTVANKELIJKHEID.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van deze voorstellen wil de commissie het volgende opmerken:

a. Ook al hebben de Kerken niet meer kennis kunnen nemen van deze voorstellen voor de aanvang van deze synode, is naar het oordeel der Commissie de synode gerechtigd deze voorstellen in behandeling te nemen, omdat de zaak van correspondentie met buitenlandse kerken behoort tot de Kerken in het gemeen.

b. wat het voorstel van de Raad van de "Canadian Reformed Church of Hamilton" betreft, hoewel er op de synode-tafel bezwaarschriften liggen die de wettigheid van deze Kerk als zodanig betwisten — naar het oordeel der commissie heeft de synode uit te gaan van de feitelijke situatie, namelijk deze, dat deze Kerk behoort tot het verband van classis Oost krachtens de uitspraak van de classis Orangeville 2 October 1957 van de Kerken in het Oosten. De commissie meent dat behandeling van dit voorstel door de synode niets prejudeiceert voor de behandeling van de bedoelde bezwaarschriften. Daarom stelt zij de synode voor, zonder meer ook dit voorstel van de Raad van de "Canadian Reformed Church of Hamilton" in behandeling te nemen.

Grond: deze Kerk behoort tot het verband van Classis Oost.

BESPREKING DER VOORSTELLEN.

Zoals ieder direct zien kan, zijn de voorstellen, genummerd 2, 3, 4 te combineren, terwijl het voorstel van de raad te Toronto een eigen plaats inneemt.

Om de rechte koers te houden meende de commissie uit te moeten gaan van de regels die de synode Homewood-1954 (acta art. 54) vastgesteld heeft voor correspondentie met buitenlandse kerken, te weten:

1. het ontvangen van elkaars eventuele deputaten op de meeste vergadering als adviseurs.
2. het aanvaarden van elkanders attestaties.
3. het toelaten van elkanders dienaren des Woords tot de bediening van Woord en Sacramenten.
4. het informeren van elkander inzake genomen besluiten en eventuele wijziging of uitbouw van belijdenis en liturgie.
5. het op elkander acht geven dat niet worde afgeweken van de gereformeerde belijdenis in de leer, de dienst, en de tucht.
6. het doen van verantwoording terzake van correspondentie met derden.

De commissie wil er allermintst voor pleiten, om op gereformeerd erf in te voeren het onderscheiden tussen en in practijk brengen van een dusgenaamde "tweeërlei correspondentie", te weten: een nauwere als zusterkerken in de volle zin des woords, en een ruimere bestaande in een zekere "erkenning" en relatie binnen de kring van een kerken-familie genaamd "de gereformeerde gezindte" en/of "de orthodoxe kerken".

Maar in elk geval is duidelijk dat de synode Homewood-1954 de lijnen getrokken heeft voor correspondentie in de eerstgenoemde volle zin des woords. Om het anders te zeggen: zij beschreef zulk een correspondentie als alleen bestaan kan tussen kerken, die, zouden zij beide in hetzelfde land wonen, één zouden zijn of worden.

Van deze correspondentie-gedachte uitgaande heeft de commissie zich afgevraagd of deputaten-Homewood 1954 in hun briefwisseling zich bewegen hebben binnen het raam van de genoemde regels. De commissie is tot de conclusie gekomen, dat deze broeders dat inderdaad gedaan hebben.

Toegegeven moet worden dat zij dat niet gedaan hebben in die zin, dat zij de genoemde regels met zoveel woorden voorop gesteld hebben, en aan de deputaten des Protestant Reformed Churches voorgelegd. Misschien was dat juist geweest. Dan had immers daaruit voor laatstgenoemden direct duidelijk kunnen worden, welke correspondentie onze Kerken begeren.

Toch hebben naar het oordeel der commissie onze deputaten zich in het aansnijden van verschillende zaken inderdaad bewogen binnen het raam van "Homewood-1954". Dat wordt duidelijk wanneer wij kennis nemen van wat zij zelf als hoofdzaken van de behandelde punten in hun rapport noemen (pag. 5 en 6):

"In de eerste plaats de onzerzijds gestelde vraag of gezien de uitspraken van de synode 1954 van de Protestant Reformed Churches onze indruk juist is, dat de "Declaration of Principles" zijn geldingskracht is ontnomen om kerkrechtelijke redenen alleen en tevens of onze indruk juist is dat naar het oordeel der synode de Drie Formulieren van Enigheid de inhoud van de "Declaration" beter en vollediger weergeven, en zo ja of dit nog het oordeel van deputaten is;

Het tweede punt waarom de correspondentie zich voornamelijk bewogen heeft is de verhouding van wederzijdse kerken tot de Ger. Kerken en de synodaal-gebonden Ger. Kerken in Nederland en the Christian Reformed Church, en de daarmede samenhangende correspondentie met derden."

Aangaande het eerste punt is geen helderheid verkregen. Wat punt twee betreft zijn de wederzijdse standpunten duidelijk tot openbaring gekomen."

Het is o.i. duidelijk dat de kerkeraad van TORONTO deze handelwijze van deputaten afkeurt in de beide delen van zijn brief. Volgens deze kerkeraad immers is de verklaring van de Protestant Reformed Churches dat zij de Drie Formulieren van Enigheid aanvaarden, voldoende; dit wat het eerste betreft. En aangaande het tweede: deze kerkeraad betreurt het dat wederzijdse deputaten gesproken hebben over eventuele correspondentie met derden.

Bij overweging van het voorstel-Toronto valt op te merken:

a. het schijnt deze kerkeraad te zijn ontgaan dat er ten aanzien van de "Declaration" of Principles" wel een "official document" bestaat in de Protestant Reformed Churches. Een niet-vervallen synode-uitspraak, vooral als ze betreft stukken der leer, mag toch als zodanig gekwalificeerd worden.

Welnu, de synode 1954 van de Protestant Reformed Churches (Acts art.

68) sprak uit "that these doctrinal points (te weten van de "Declaration", opm. Comm.) are explained more fully and better in the Three Forms of Unity" (zie rapport deputaten pag. 13). Naar het oordeel der commissie is dit op zijn minst een (officiële!) verklaring over de inhoud der "Declaration" en over wat de Protestant Reformed Churches ten dezen in de confessie lezen.

Deputaten der Protestant Reformed Churches hebben blijkbaar deze vraag onzer deputaten doorgegeven aan de synode 1957. Deze synode sprak uit (rapport pag. 28) er geen belang bij te hebben noch de behoefte gevoelen, met wie ook over deze "Declaration" te discussiëren, "since, as far as synod is concerned, the Declaration of Principles does not exist as an official document of our churches". Hiermede kon mogelijk de zaak als afgedaan beschouwd worden. Echter, als reden ("because") voor deze constatering gaf de synod-1957 wat de synod-1954 uitsprak: "because the Synod of 1954 expressed: "The Declaration of Principles is without force as a synodically approved expression". And "We have always expressed that these (the three forms of unity) are sufficient for the organization of new churches."

Met geen woord echter sprak de synod-1957 het "without force" uit over de uitspraak van 1954 die volgde op het daareven aangehaalde, te weten: "that these doctrinal points are more fully and better explained in the Three Forms of Unity". Met andere woorden: "1957" is geen nieuwe uitspraak na "1954"; het herhaalt een deel van "1954" en laat dus ongerept staan de officiële uitspraak omtrent de leer-inhoud van de "Declaration", te weten dat deze "more fully and better" verklaard wordt in de Drie Formulieren van Enigheid.

Het is geen "spijkers" op laag water zoeken" wanneer dus geconcludeerd wordt, dat de uitspraak-1954 van het "more fully and better" nog nooit vervallen verklaard is als "without force as a synodically approved expression".

Daarom heeft de synode-1957 dan ook geen duidelijk antwoord gegeven op de vraag van onze deputaten of hun indruk juist is, dat er volgens de uitspraak van de synode-1954 geen strijdigheid bestaat tussen hetgeen in de "Declaration" wordt geleerd en wat in de Drie Formulieren van Enigheid wordt beleden; het enig verschil is blijkbaar, dat deze laatste de "doctrinal points" van de "Declaration" vollediger en beter leren.

Daarom ook is het niet zonder zin, na "1957" nog te vragen over de betekenis van "1954" in dezen. Naar het oordeel der commissie zal er, binnen het raam van de boven omschreven correspondentie, toch op dit punt volle klaarheid moeten zijn, opdat openbaar worde of er waarachtige gemeenschap des geloofs is.

Dat is nog wat anders dan wat de kerkeraad van Hamilton blijkbaar wil.

In de eerste plaats valt ten aanzien van de door deze raad onder a en b gedane verzoeken op te merken, dat naar het oordeel der commissie de synode niet moet ingaan op het verzoek van deze raad om "met duidelijke gronden uit Schrift en Belijdenis" aan te wijzen of de bespreking van "motieven van 1954" en "correspondentie met derden" al of niet van den Heere geboden is.

De regels voor correspondentie Homewood-1954 zijn blijkbaar door alle kerken geratificeerd. Bezwaren kwamen niet binnen. De synode doet niet te weinig, wanneer zij zich aan deze regels houdt. Daar komt bij dat naar het oordeel der commissie deze regels niet anders zijn dan een in dezen getrouw blijven aan de katholieke belijdenis, dat de Zone Gods zich uit het ganse menselijke geslacht een gemeente vergadert door Zijn Woord en Geest in enigheid des waren geloofs (Cat. afd. 21, N.G.B. art. 27).

Daarom behoeven er voor het zich houden aan deze regels niet nog eens opnieuw Schriftbewijzen te worden geboden. Om te betogen dat iets naar de Schrift is behoeven nog niet altijd uitdrukkelijke Schrift-citaten gegeven te worden.

Uw synode mag voorts ook niet ingaan op de door Hamilton onder a gedane suggestie, te vragen naar "motieven" van een synode, die reeds enkele jaren verleden is. Wie zou op die vraag antwoord kunnen geven? Het behoeft ook niet, want het gaat niet om "motieven" die (waar er om gevraagd moet worden) blijkbaar achter officiële handelingen en uitspraken verborgen liggen, maar om een duidelijke officiële uitspraak, die van het "more fully and better".

Dit alles betekent niet, dat de synode het oneens moet zijn met de wens, die in het stuk van Hamilton uitgesproken wordt, dat er te dezen aanzien volle klaarheid moet komen. Dat is hierboven reeds uitgesproken.

De vraag is, wat de synode, en eventueel te benoemen deputaten daartoe moeten doen. De suggestie is gedaan: vragen, niet om nadere verklaring, maar om wegneming van de uitspraak die voor onze kerken een verhindering blijkt in het aangaan van de door haar gezochte "erkenning en correspondentie als zusterkerken".

Naar het oordeel der commissie moeten onze kerken tekenover de Protestant Reformed Churches volstaan met de mededeling dat voor ons de bekende uitspraak inzake de inhoud van de Declaration (als "more fully and better explained in the Three Forms of Unity") een verhindering vormt om tot volle correspondentie te komen, aangezien in deze uitspraak niets anders gelezen worden kan dan een officiële kerkelijke uitspraak over een leeruitspraak die onze Kerken niet kennen. Men zou kunnen zeggen: waar de Protestant Reformed Churches reeds het "without force" ten aanzien van de Declaration uitspraken, moet het haar niet moeilijk vallen ditzelfde te doen ten aanzien van het "more fully and better". Het staat echter niet aans ons, dit te beoordelen. Wij moeten het aan de Protestant Reformed Churches overlaten, of zij terwille van correspondentie met onze Kerken, deze uitspraak willen laten vallen.

Bedoelde "mededeling" onzerzijds is ten volle gerechtvaardigd, wanneer alleen reeds gedacht wordt aan de inhoud van nummer vier der genoemde correspondentie-regels.

Wij komen tot het tweede deel van de brief van Toronto; zie ook punt b. van Hamilton.

De commissie wil beginnen met op te merken, dat, in zoverre in de brief van Toronto enig verwijt ligt aan het adres der deputaten 1954, als zouden deze te onpas en geheel overbodig de kwestie van "correspondentie met derden" opgeworpen hebben, dit verwijt onrechtmatig is. Wie de gehele briefwisseling doorleest, ontdekt dat onze deputaten (zie brief nummer 5) geen vroegtijdige of ontijdige voorwaarden gesteld hebben aan de broeders van de Protestant Reformed Churches, bijvoorbeeld door te eisen, dat zij om dezelfde redenen en op dezelfde wijze positie kiezen tegenover "derden". Om volle eenstemmigheid in de verhouding tegenover "derden" is niet gevraagd; mocht ook niet gevraagd worden. Maar onze deputaten hebben in deze brief onze kerken bij de andere deputaten aangediend. Zij hebben dat gedaan zonder terughouding, openhartig. Opdat de Protestant Reformed Churches zouden weten wat zij aan ons hebben; zouden weten, waarom wij ons niet mochten aansluiten bij de Christian Reformed Church; waarom wij de band der gemeenschap met de "gebonden Gereformeerde Kerken in Nederland" weigeren van wege de volgehouden zonden dezer gemeenschappen.

Onze deputaten hebben daarom niet zo maar in het algemeen over "derden" gesproken, in een theoretische verhandeling.

Inderdaad moeten zij, sprekende over onze Kerken, hen niet voorstellen als "Nederlandse Kerken". Onze Kerken zijn Canadese Kerken; haar geschiedenis begon in dit land. Dat sluit echter niet uit, dat onze houding tegenover beide kerkgemeenschappen in verband staat met wat in Nederland gebeurde (de Vrijmaking). In die zin is dit in de briefwisseling naar voren gekomen.

Enig verwijt tegenover deputaten acht de commissie hier niet gegrond.

Wat verder de "correspondentie met derden" als zodanig betreft — al spreekt regel 6 van de correspondentie-regels niet van "volle eenstemmigheid" in dezen, toch is hier wat meer bedoeld dan een elkander slechts "informereren". Er staat: "verantwoording doen". Daarin ligt besloten het recht van de "andere partij" om een oordeel te hebben over die "derden" en de correspondentie met deze, en om dat oordeel uit te spreken ook.

De kerkeraad van Toronto zou "wel graag zien, dat niet de verhouding tot andere kerken het beheersende zou worden in de bespreking van het contact met de Protestant Reformed Churches doch uitsluitend het een-zijn in Christus naar Woord en Confessie".

De commissie acht dit "doch" niet juist; alsof hier een tegenstelling te maken was. Alsof niet mede door de verhouding tegenover "derden" aan de dag moet treden, dat wij "een zijn in Christus naar Woord en Confessie."

Dit geldt te meer waar naar wat reeds eerder opgemerkt is, onze kerken zoeken een correspondentie-honderd-procent.

Als de kerkeraad van Hamilton vraagt dat de synode duidelijk uitspreke, dat (wij geven het in eigen woorden weer) correspondentie met de Protestant Reformed Churches mede afhankelijk gesteld moet worden van de houding dezer Kerken tegenover b.v. de Christian Reformed Church — dan kan dat geredelijk geschieden. Daartoe zijn geen uitdrukkelijke teksten nodig. Genoemd is reeds Cat. afd. 21.

Onze Kerken zoeken slechts correspondentie met Kerken met wie zij, bevonden zij zich in hetzelfde land, één zouden zijn of haastig worden.

Uit brief nummer 10 is duidelijk dat de Protestant Reformed broeders ruimte willen hebben, subs. laten, voor het zoeken van contact en correspondentie met kerkengroepen met wie onze Kerken om 's Heeren wil momenteel de band moeten weigeren. Natuurlijk kan er naar het oordeel der commissie geen bezwaar gemaakt worden tegen het leggen van een of ander "contact" in de vorm van een "getuigenis" of iets dergelijks; maar correspondentie zoals onze Kerken die zoeken met de Protestant Reformed Churches is (om even in voorbeelden te spreken) meer dan "vriendschap". Zij is, wat zij moet zijn, "verloving", "huwelijk". Wij zoeken immers niet een naast-elkaar-wonen in "goede buurschap" waarbij ieder op eigen adres blijft, en soortgelijke relaties onderhoudt met alle andere burens, ook al staan deze onderling op gespannen voet; maar wij begeren een onder één dak wonen als een gezin. Zodat, om concreet te spreken, als de correspondentie aangegaan wordt, dit voor de American Reformed Church in Grand Rapids betekenen moet: samensmelten met de Protestant Reformed Churches in die stad. En — als de grens tussen de U.S.A. en Canada er niet was, zouden wij dan samen één Kerkverband vormen.

Binnen dit raam is er geen mogelijkheid voor de reeds genoemde "tweeërlei correspondentie": een van volle enigheid des geloofs, en een van een "gereformeerde gezindte" of iets dergelijks. Waar het eerste niet mogelijk

blijkt mag het tweede de roep tot gehoorzaamheid en wederkeer niet in de weg staan.

Of aan de zijde van de Protestant Churches hierover volle duidelijkheid bestaat zou, met het oog op brief nummer tien, betwijfeld kunnen worden. Zij spreken daarin immers onder meer over : "church relation"; "proximity" en "conversation". Het zal de taak van nieuwe deputaten worden daarover klaarheid te verschaffen en te verkrijgen.

Uit al dit bovenstaande is wel duidelijk geworden dat naar het oordeel der commissie het voorstel-Toronto onaanvaardbaar is op dit tijdstip. Het is immers niet zo, dat het hier gaat over wat mogelijk en onvoorzien in de toekomst "in het eigen leven der corresponderende kerken" gebeuren kan, maar over een zaak die vandaag reeds aanwezig is. Zie rapport pag. 29: als onze Kerken deze "approach to church relation" vasthouden, dan is er misschien niet veel reden meer tot verdere correspondentie.

Het voorstel-Toronto heeft in haar beide delen (het tweede deel is eigenlijk slechts een wens) geen of niet voldoende rekening gehouden met de feitelijke situatie en met de feiten die uit de briefwisseling naar voren trede.

De voorstellen van Brampton, Chatham en Hamilton stemmen hierin overeen, dat zij constateren:

1. er is nog geen voldoende duidelijkheid verkregen op de twee hierboven breedvoerig besproken punten.
2. onze roeping tot het zoeken van eenheid moet de synode doen besluiten tot het ondernemen van voortgaande pogingen.

De commissie meent dit te mogen beamen. Op de vraag, of er, gezien brief nummer 10 nog wel reden is tot voortgaande briefwisseling is te antwoorden, dat die brief zelf een bewijs is van bestaande onzekerheid.

Men zou het dus zo kunnen zeggen: voor onze kerken is er een hinderpaal in de vorm van de uitspraak over de "Declaration" — voor de Protestant Reformed broeders is er een duidelijke hinderpaal, omdat zij vrezen dat het aangaan van correspondentie met onze kerken hen zou binden daar waar zij niet gebonden wensen te zijn. Mochten zij de gedachte hebben gekregen dat wij eisen, dat zij in alle dingen precies zo denken en spreken als wij, dan is dit op zijn zachtst gezegd een misverstand — en juist de belijdenis en Zondag 21 moet ons doen volharden om alle mogelijk misverstand weg te nemen.

Daarom acht de commissie het noodzakelijk dat aan aanstaande deputaten de opdracht gegeven worde, in dezen klaarheid te verschaffen. Een schoon middel daartoe kan om te beginnen zijn de veelbesproken regels, opnieuw geredigeerd door deze synode, en het rapport dat terzake de synode diende.

Daarom is ons advies: opnieuw deputaten benoemen.

Alvorens te komen tot ons advies-tot-besluit, nog een korte opmerking.

De suggestie is gedaan, dat deze synode in antwoord op brief nummer 10 regelrecht schrijve aan de e.k. synode des Protestant Reformed Churchs. De commissie acht dit minder gewenst. Immers:

1. dan zouden de Protestant Reformed Deputaten gepasseerd worden.
2. dan zou de voortgang van de briefwisseling onnodig vertraagd worden.

Wat de andere suggestie betreft: of het niet, na alles wat nu verhandeld is over de beide besproken zaken ("Declaration" en "derden") gewenst is, de discussie "over een andere boeg te werpen" — de commissie meent daartegen te moeten waarschuwen. De zaken die tot nu toe aangesneden zijn

raken regelrecht de correspondentie-als-zodanig; men denke slechts aan nummer 4 en 6 van de correspondentie-regels. Wij moeten geen "andere zaken" opwerpen. Hoe gemakkelijk ontstaan daardoor theologische gesprekken of discussies, die wij als kerken bij de vaststelling van erkenning en correspondentie zeker niet ontketenen moeten.

De commissie stelt u voor het volgende te besluiten: (Zie Acta art 290.)

★

BIJLAGE IV

RAPPORT COMMISSIE II OVER DE UITSPRAAK VAN DE CLASSIS SEPT. 1957 VAN DE KERKEN IN HET WESTEN (CANDIDERING TOT OUDERLING)

Aan de Commissie werden ter hand gesteld de volgende stukken:

1. Bezwaarschrift van de broeders E. C. Baartman, B. Bikker, C. de Jong, J. Schouten, E. H. Pol, C. A. VanderGugten, D. VanderGugten en P. VanderStoep, alle behorende tot de Kerk des HEEREN te New Westminster B.C.; tegen de uitspraak van de classis 5 Sept. 1957 van de Kerken in het Westen inzake het door de Kerkeraad van New Westminster candideren van br J. Hendriks tot ouderling. Zij verzoeken de synode uit te spreken:

a. dat de classis West van Sept. 1957 ten aanzien van de candidering tot het ambt van ouderling van br Hendriks haar bevoegdheid heeft overschreden, door in haar overwegingen te oordelen over niet-kerkelijke zaken en meer te eisen dan wat de Schrift ons duidelijk leert ten aanzien van de eisen waaraan ambtsdragers moeten beantwoorden (I Tim. 3 en Tit. 1).

b. Dat daarom de uitspraak van de classis vervat in haar conclusie, dat de kerkeraad deze broeder niet had moeten candideren, ten onrechte is gedaan.

2. Bezwaarschrift van Ds W. W. J. van Oene tegen dezelfde classis-uitspraak, met het verzoek uit te spreken dat deze uitspraak onjuist is, omdat de overwegingen, die de classis hiertoe leidden, voos zijn.

3. Bezwaarschrift van br J. Hendriks, lid van dezelfde Kerk, tegen dezelfde uitspraak. Omdat volgens deze broeder "de classis hier iets besluit dat tegen Gods Woord ingaat" kan hij deze uitspraak niet voor vast en bondig houden:

"Broeders, ik smeek U om recht, opdat zonder bovenschriftuurlijke bindingen, zwak in onszelf, wij de toekomst van onze Kerken in 's HEEREN hand vertrouwend laten".

4. Bezwaarschrift van br G. Van Woudenberg tegen dezelfde classis-uitspraak, en tegen handelingen van zijn kerkeraad in verband met de zaak, waarover deze classis-uitspraak handelt. Aangezien deze uitspraak volgens deze broeder "te tweeslachtig en daarom nietszeggend is" verzoekt hij de synode "in deze zaak een klare uitspraak te doen." Verder klaagt hij dan in "Twaalf Punten" over verschillende handelingen van zijn kerkeraad, onder meer in de correspondentie tussen deze en broeder Van Woudenberg. Deze correspondentie is bij het bezwaarschrift gevoegd.

Hier volge nu eerst de uitspraak van de classis 5 Sept. 1957 van de Kerken in het Westen, waarover het in al deze bezwaarschriften gaat:

"De classis, overwegende:

1. dat het een gave des HEEREN is dat aan de Kerk te New Westminster